

SARAH FLINT

MAMINČIN
MAZÁNEK

SARAH FLINT

MAMINČIN
MAZÁNEK

Copyright © Sarah Flint, 2016

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Jana Brosová, 2017

Obálka © Pavel Tůma – RITA, 2017

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-266-3 (pdf)

SARAH FLINT

MAMINČIN
MAZÁNEK

Přeložila: Jana Brosová

Prolog

Pod podlahovými prkny bylo chladno. Chladno, nepříjemně a mokro. A taky dost temno. Tma skoro jako v pytlí. Jen ten nejtenčí paprsek světla. Příliš tenký na to, aby jí napověděl, kde je.

Julie Hubbardová zkusila promluvit, ale silná látka kolem pusu nedovolila suchým, rozpraskaným rtům jediný pohyb. Jen slabé zanaříkání krátce prořízlo temnotu, pak zvuk zanikl ve stísněném prostoru, ve kterém ležela. Pohnula jazykem a ucítila, jak jí studená tekutina plní ústa. Voda. Studená, žízeň hasící, život prodlužující. Zhltna ji a znovu pohnula jazykem, aby zakryla tenkou trubičku, probodnutou skrze látku, instinktivně věděla, že je to její jediná naděje na přežití. Netroufala si pít vodu příliš rychle. Musela si ji rozdělit na přídělky, šetřit ji co nejdéle. Nevěděla, jak dlouho tam bude. Vlastně nevěděla nic.

Opatrně se pokusila pohnout. Každý sval bolel. Zmačkané prostěradlo, které měla pod sebou, trochu zmírnilo chlad i nepohodlí, ale i tak bylo její tělo ztuhlé a bolavé z ležení v jedné poloze. Hlava jí třetila v rytmu dechu, spánky následovaly stejný rytmický puls. Končetinami sotva pohnula, měla je svázané, lano znovu a znovu a znovu obtáčelo její zápěstí i kotníky. Mohla pohybovat prsty na rukou i na nohou, aby jí úplně nezdřevněly, ale to bylo tak všechno. Nehty škrábala špínu ze spodní strany prken, ale bylo tu příliš málo místa, aby se pohnula, natož aby mohla udeřit do dřevěných prken. Nevěděla, kde je, ale byla si jistá, že je to vzdálené místo, daleko od civilizace, daleko od pomoci. Byla sama. Nebo ne?

Všechny smysly teď měla zostřené, když z ní konečně vyprchalo omámení. Vzduch kolem byl vlhký a studený, nasládlé voněl. Byl zemitý, zatuchlý, ale s občasným závanem chladnějšího, čerstvějšího vzduchu, který pronikal škvírami. I temnota trochu prořídla a méně nasycovala stísněný prostor. Vzepřela tělo proti mezeře, ale prkna se ani nehnula, škvíry v podlaze zakrylo její oblečení a ji zachvátila panika ze ztráty této, byť sebemenší, naděje na útěk.

Pokusila se posunout do strany, ale tvrdá, udusaná zemina jí znemožňovala jakýkoliv pohyb. Pohnula se na druhou stranu a její tělo narazilo na něco měkčího. Povedlo se jí zkroutit se natolik, že se toho mohla dlaněmi dotknout. Cítila oděv, přezku pásku, maso. Přitáhla se tak blízko, jak jen mohla, takže částečně byla k tomu tvaru čelem. Pramínek vlasů jí spadl z tváře do mokra, které cítila už předtím. Bylo lepkavé a zvláště nasládle vonělo. Chtěla to ochutnat, ale netroufla si. Pak ji do nosu uhodila známější vůně. Vůně, kterou znala z domova, vůně dětí, co si hrají na dospělé, vůně chlapce s vodou po holení.

Bušení ve spáncích zesilovalo. Snažila se prohlédnout skrz černočernou tmu, ale nic neviděla. Odněkud z dálky zaslechla zvuk připomínající kopání a udusávání zeminy. Zvuk sílil, spojoval se s hlukem uvnitř její hlavy, bušení a dupání a bušení. Zkusila křičet, ale nevydala ani hlásku, ozvalo se jen zaklopotání vody, jak stekla trubičkou. Hlasitě polkla a rozkašlala se. K tlukotu se přidalo světlo, rozlévalo se kolem ní, obklopovalo ji víc a víc, jak podlahová prkna mizela. Pevně zavřela oči proti světlu baterky a zalil ji studený lepkavý pot. Strach, ledový a paralyzující, jí vyrazil dech, zatímco se snažila pochopit, co se děje. Neviděla nic, než jasné světlo, propalující se jí do sítnice. Všechno ostatní bylo ve stínu. Natáhla krk k člověku vedle ní, chtěla vědět, kdo to je, ale bála se odpovědi. Vlastně to věděla. Znala tu vůni. Teď si to uvědomovala. Když otevřela oči, uslyšela hlas. Usměvavý hlas, melancholický, potěšený tím, na co se díval. Smějící se tomu, na co se díval.

A jak rozeznala měkké křivky svého nejmladšího syna, Richardovu půvabnou mrtvou tvář, uviděla jasně rudý, rozšklebený šrám na jemné kůži jeho krku, ucítila vlhkost jeho krve ve svých vlasech i na ramenou. Hlas byl teď hlasitější, vysmíval se jí.

„Maminčin mazánek. Maminčin mazánek.“

Kapitola 1

Odstranit ji z domu zabralo jen chvíli. Každou fotku, každý kousek oblečení, každou věc, která by mu připomínala, jak vypadala, jak zněla, jak voněla.

Klekl si na podlahu a nastříkal dezinfekci na všechna její oblíbená místa, na noční stolek, kam si dávala telefon společně se sklenicí vody a knihou, kterou vždy v noci četla, zatímco on se snažil spát. Kašlala na něj.

Stáhl povlečení a závan jejího laciného spreje ho uhodil do nosu. Jak jen nesnášel tu vůni Impulse, používala ji každý den, mnohem raději než drahý parfém, který jí dal k Vánocům. Jeho dárek ležel přehlížený na toaletním stolku a jen chytal prach, stejně jako jejich vztah. Serval z postele prostěradlo, zmuchlal ho do koule a hodil ho ke dveřím. V matracích zůstaly stopy její vůně. Postříkal je osvěžovačem textilií. Nenáviděl její vůni.

Oblečení a boty zabraly více místa, než si myslel, jeden pytel na odpadky za druhým, plné krámů, co za život nasbírala. Rovnal pytle vedle sebe, řadu za řadou, jako horu jejich výstřelků a všechny na jeho náklady. Chovala se k němu jako k hlupákovi, co jí jen platil účty a žehlil průsery. No, teď byla pryč a on byl rád. Byl rád, že vypadla z jeho života, byl rád, že už nikdy nebude muset poslouchat její fňukání a sarkastické poznámky.

Seběhl dolů a nacpal lůžkoviny do pračky, teplotu nastavil na nejvyšší stupeň. I kdyby se zničily, nevadilo by to. Prostě by koupil nové. Nezajímalo by ho, i kdyby se zničilo všechno ostatní, co s ní souviselo. Jen chtěl očistit dům od každé molekuly té děvky. Naplnil další kýbl vařící vodou a saponátem, popadl mop a začal drhnout dřevěné podlahy, čistit a likvidovat její špínu. Nevadilo, že už je po půlnoci. Strávil by tím celou noc, kdyby to bylo nutné. A celý další den. A jestli se rozhodla vzít si svého milého malého chlapečka, co na tom. Sklidila, co zasela, a musela se s tím srovnat.

Nakoukl do pokoje, kde spalo jeho druhé dítě, nemající poněti o celé situaci. Jeho dech byl pravidelný, přikrývka stažená tak, aby mohl volně hýbat pažemi a rameny. Noha mu na straně přechovala přes postel. Paprsek měsíčního světla klouzal po chlapcově tváři, až ve tmě noci vypadal téměř andělsky. Pohledem sklouzl ze synovy tváře na fotografii na nočním stolku vedle něj. Byla na ní a on ten výsměšný pohled nemohl snést. Po špičkách přešel pokoj, popadl fotku a ve světle měsíce na ni zíral. Jak jen ji nenáviděl.

Syn se zavrtěl, vtáhl nohu pod přikrývku a přetočil se na bok, zády k otci. Naposledy se na fotku podíval, než ji zasunul do podpaží.

„Ta čubka se nevrátí,“ zašeptal synovi. „Doufám, že shnije v pekle.“

Kapitola 2

Charlie Staffordová šla pozdě. Vždycky chodila pozdě. Věci se jí děly přímo před nosem. Dnes pomohla revizorovi chytit vzpurného mladíka, který přeskočil turniket ve snaze vyhnout se placení jízdného. Minulou středu to byl cyklista sražený z kola a ve čtvrtku plačící stařenka, která ztratila peněženku. Zítřka to bude něco jiného. Bez ohledu na to, jak moc se snažila přijít včas, vždy se něco stalo!

Všechno začalo 6. července 2007, bylo jí dvacet a dorazila pozdě na vlastní slavnostní vyřazení absolventů policejní školy, ke všemu si toho všiml samotný Komisař, a to všechno jen kvůli dvěma nováčkům, kteří si za rohem vyřizovali účty. Bylo to poslední vyřazování, které se konalo před sochou Sira Roberta Peela, zakladatele Metropolitní policie, v areálu výcvikového střediska Hendon předtím, než zavřelo nováčkům své brány. Nikdy se přes to neprenesla.

O devět let později chodila stále pozdě. Nic se nezměnilo!

Někteří línější kolegové jí přezdívali „magnet na průsery“, ti svědomitější důstojníci, kteří jí záviděli prapodivné náhody, díky kterým vždy narazila na zločin a kriminálníky, jí říkali „lovkyň zločinců“. Nicméně jednu věc všichni akceptovali, a to fakt, že nikdy neměli klidnou směnu, pokud pracovali s Charlie.

Zvolna se rozeběhla, její oblíbené tenisky lehce zaskřípaly. Bylo pondělí a ona pondělky nesnášela, pondělky a středy, ale dnes to bylo nějak jiné. Na konci minulého týdne byla na kurzu. Možná to byl ten den volna navíc, proč vládla podivně netrpělivá atmosféra a možná to bylo tím, že byla dlouho pryč. Nevěděla, co to je, ale něco bylo ve vzduchu, nová výzva, možná nový případ, co prověří její síly.

Velitelství Lambeth už bylo v dohledu. Letmo pohlédla směrem k jeho impozantnímu prosklenému průčelí, mžourajíc v odrazu ranního slunce od okolních budov. Ráno vždy vypadalo úchvatně, s Temží v pozadí, na jižní straně Londýna, jeho horní patra shlížela

na Westminsterův palác a Big Ben. Bylo sídlem nejrůznějších jednotek a oddělení, které sloužily Samosprávnému městskému obvodu Lambeth, s jeho dvaceti sedmi čtverečními kilometry policejního dohledu, pokrývající oblast od Londýnského oka a Jižního nábřeží na severu přes kluby a restaurace ve Vauxhall a Clapham až po nákupní a obytné čtvrti Brixton a Streatham na jihu.

Vzhlédla k oknům ve snaze rozpoznat svou kancelář ve čtvrtém patře a pak zkontrolovala hodinky. Všichni z jejího týmu už tam budou.

Přeskočila stojan na kola před velitelstvím a uvědomila si svůj odraz ve skle otáčivých dveří, zase si zapoměla upravit pramínek neukázněných vlasů, který si vždy dělal, co chtěl, a trčel jí na hlavě jako roh nosorožce. Dokonce i krátké vlasy ji každé ráno porazily. Kritickým okem se zkontrolovala. Nevýrazná, ale s potenciálem, nebo jak to její matka říkala. Středně vysoká a atletická, ale s pár nadbytečnými kily. Pleť čistá, ale značně pobledlá, bylo na čase vypadnout někam na venkov, zacvičit si a rozproudit adrenalin. Co se týče oblečení, bylo pomačkané, se špinavými koleny a lokty od rvačky s tím černým pasažérem. Musela uznat, že dnes opravdu vypadá ošuntěle, i ve svém vlastním měřítku.

Její nálada lehce poklesla. Sakra, zase dostane od šéfa, Huntera, vynadáno. Rukama si projela vlasy v marné snaze zkrotit nepoddajnou kšticí a pochybovala, že by šéf dnes velkoryse přehlédl její vzhled, i kdyby byla samotnou velitelkou obvodu Lambeth.

*

„Ah, konstábl Staffordová, opět jdeš pozdě a ke všemu vypadáš jak hastroš. Nicméně jsem rád, že jsi dorazila, nabitá elánem po školení rozpoznávání obličejů. Kde jsi byla? Všichni na tebe čekáme. Snad jsi neměla problém rozpoznat 8.30 od 8.00?“

Detektiv inspektor Geoffrey Hunter nečekal na odpověď. „Fajn, jsme tu všichni, *konečně*. Takže začnu.“ Kládl důraz na jednotlivá slova a Charlie cítila, jak rudne. Sprd'an v pondělí ráno před všemi kolegy není dobrý začátek týdne.

„Pardon, šéfe,“ zkusila opatrně.

Ignoroval ji. „Přes víkend nám tu přibylo pár nových hlášení, která jsou v naší kompetenci, a já je potřebuju přidělit. Jedno z nich vypadá slibně.“

Charlie nastražila uši. Slibné případy byly na jejím oddělení vzácností, pokud tím „slibné“ neměl Hunter na mysli potíže. Pracovala na obvodním ředitelství Britské kriminální ústředny, přičemž své ambice odhalovat významné zločiny si připustila teprve vloni.

Do té doby odkládala rozhodnutí stát se detektivem, raději byla venku v ulicích a potýkala se zločinem, když se stal, a protože se často stal přímo před ní, tak v tom excelovala.

Její první velká zatýkačka potom co odešla z Hendon a nastoupila na policejní stanici Charing Cross, byl pachatel znásilnění, kterého poznala podle E-fit. Jen trochu víc než předtucha a podobné rysy ji dovedly k podezřelému, který u sebe měl izolační pásku, nůž a klíče od bytu ve Vauxhall. Při prohledávání ulic objevila jeho auto a našla fotky a údaje nějaké ženy, bydlící v jedné z vedlejších ulic. Její podezření stoupl, vydala se přímo na adresu té ženy, vykopla dveře a našla ji s roubíkem, přivázanou lepicí páskou k posteli, poslední oběť série odporných útoků spáchaných stejným podezřelým. Duševní muka, kterými oběti prošly, Charlie hluboce zasáhla. Bylo to osobní. Usilovně se snažila zůstat s ní po celou dobu vyšetřování, odhodlaná vydobýt pro ni spravedlnost. Věděla, jaké to je být tím, kdo si vyžere nespravedlnost. Byl to přesně ten důvod, proč se dala k policii.

Zůstala na Charing Cross, zpočátku totiž milovala adrenalin v ulicích, ale pak přešla do obvodu Lambeth, kde si dál libovala ve své práci. Byla odměněna pokročilým řídičským kurzem pronásledování stíhaného vozidla, nově otevřeným kurzem pro specialisty na rozpoznávání obličejů a nakonec ji někdo ze specializované Britské kriminální ústředny přetáhl k Metropolitní policii, vyšetřující vážné zločiny a delikventy.

Potom, co ji postřelili v zapadlé uličce v Brixtonu, se rozhodla, že Britská kriminální ústředna byla důležitá, obzvláště po té,

co se vrátila do výcvikového střediska Hendon a našla tam jen střípky jeho předchozí slávy, mnohé z budov prázdné a zpustlé.

Vypracovala se na detektiva konstábla a okamžitě byla převelena k CSU, což byla první zastávka všech začínajících důstojníků Britské kriminální ústředny. O šest měsíců později tam stále byla.

V kompetenci této jednotky byla obvinění zahrnující domácí násilí, rasu, víru, sexuální orientaci či zdravotní nezpůsobilost, ale, jak zjišťovala, jednalo se o nejriskantnější a politicky nejvypjatější oddělení Britské kriminální ústředny. Pokud jste to zpackali tady, vaše kariéra skončila ještě předtím, než pořádně začala.

„Něco zajímavého?“ zeptala se Charlie.

Doufala, že tak získá šanci dostat se ven, a že pokud půjde ven, Hunter půjde s ní. Možná, že to byl šéf, ale taky byl rád v ulicích a byl pověstný tím, že přitahoval akce.

„Jak jsem řekl,“ záměrně se vyhýbal očnímu kontaktu. Očividně jí chtěl zatopit. „Je to slibné. Žena a její syn, pohřešovaní od pátku, dnes to nahlásil její manžel. V tuto chvíli nic příliš zlověstného, ačkoli manžel zní jako protivnej hajzl. Řeší to oddělení pohřešovaných, ale požádali nás, abychom na to mrkli, protože ten pár má za sebou domácí násilí. Je pravděpodobné, že manželka jen přišla k rozumu a odstěhovala se, ale znepokojení vyvolal fakt, že mají ještě jednoho syna, který zůstal doma.“

Odměl se a tentokrát pohlédl přímo na ni.

„Charlie, chci, abys prověřila všechno, co o nich víme. Kolik máme předchozích hlášení o domácím násilí? Kdy bylo první hlášení a kdy poslední a zda některé zahrnovalo napadení nebo výhrůžky napadením. Pokud k napadením skutečně došlo, zjisti, zda se agresivita stupňovala. Je divné, že matka vezme jednoho syna a druhého tam nechá, obzvláště když je tu násilná minulost.“

Pohledem ji kriticky sjel od hlavy k patě, tvář zakaboněnou nelibostí.

„Až budeš hotová, dej se do pucu a vyrazíme na návštěvu k manželovi.“

Přikývla, v obličeji celá rudá.

„V kanceláři mám žehličku. Pak, ale jen až budeš mít pocit, že jsi dostatečně upravená, vyrazíme na jeho adresu a promluvíme si s ním. Budu víc než šťastný, když se dostanu na čerstvý vzduch, a taky mě zajímá, co nám k tomu řekne, ale jen za předpokladu, že budeš vypadat jako profesionální policejní důstojník a ne jako něco, co vytáhli krávkou z žaludku.“

Podíval se na ni stejným způsobem, jakým by to udělal tvrdohlavý puberták, ale jí neunikl záblesk dobré nálady a lehké potřesení hlavou, když odcházel.

Jakmile se za ním zavřely dveře a možná ještě před tím, než zmizel z doslechu, Paul se nahlas uchichtl.

„Charlotto Staffordová. Jak to vypadáš?“

„Neříkej mi Charlotto, to si může dovolit jen moje matka. A ještě jen když mi dává kázání.“

„Tak to se vsadím, že ti říká Charlotto v jednom kuse!“

Ten bonmot jí na vteřinu zaskočil. Vzpomněla si, jak ji poprvé někdo nazval Charlie, před spoustou let na písčité pláži ve West Wittering. Od té doby se jí to jméno drželo. Ztěžka polkla a nasadila úsměv.

„Možná,“ řekla a kolegové se rozesmáli.

Pracovala s pěti dalšími: Bet, Paulem, Colinem, Sabirou a Naz, ačkoli Sabira a Naz dnes měly odpolední směnu.

Paul jí vzal ochranný koleček kolem ramen. „No, všichni tě milujeme,“ odmlčel se a chytil ji pevněji, „bez ohledu na to, co říká ten protivný chlap.“

Charlie se zasmála. Paul jen žertoval, ale i tak se jí nelíbilo, jak Huntera nazval. Ten „protivný chlap“ byl totiž muž, kterého v životě respektovala nejvíce. Kromě některých kolegů, se kterými teď pracovala, bylo v jejím životě málo mužských vzorů, kteří by si zasloužili její respekt. A ze všech jejích šéfů byl Hunter jednoznačně ten, kterého nejvíce obdivovala.

Byl Hunter, Lovec, nejen jménem, ale i povahou, ačkoliv vypadal spíš jako kořist než predátor. Ve třiceti letech měl vzhled starého muže, malého, oplácáného, plešatého a rudolícího.

Ted', když byl detektiv inspektor padesátišestiletý, jeho tělo odpovídalo jeho věku.

Charlie toho muže milovala, ne romanticky, byl dost starý na to, aby byl její otec. Ale byl vším, čím chtěla být ona: neohrožený vůdce, zásadový, pracovitý důstojník a lovec zločinců, jakému se nikdo jiný nevyrovnal, a navíc měl tu výhodu, že byl vysoce organizovaný a vždy dochvilný. Věděla, že pod tou přísnou maskou k ní také tíhl, svým způsobem, přestože by to nepřiznal ani za milion let, a choval se k ní spíš jako k nezbednému dítěti školou povinnému.

Přesto měla velké štěstí, soudě dle jeho dnešních reakcí, že jí to vyšetřování svěřil.

Paul ji každopádně jen škádlil. Někdy uměl být zlomyslný parchant a ona věděla, že mu už dávno došlo, že pro Huntera měla slabost. Stačilo, aby zmínil jméno jejich šéfa, a už se červenala.

Chytila Paula kolem pasu a taky ho zmáčkla. Instinktivně poznala přítele, nepřítel nebo někoho neutrálního během pár minut od jejich prvního setkání a on byl rozhodně přítel. Měl schopnost vidět za jejím pracovitým, šťastným a sebevědomým zevnějškem tu nejistou a zranitelnou duši uvnitř. To nedovedlo mnoho lidí, byla dobrá herečka.

Dnes ráno měl poněkud kalný pohled. Všimla si ho, zatímco Hunter mluvil, když opatrně usrkával z kouřícího hrnku černou kávu. Paul byl specialista na vyšetřování spojená se sexuální orientací a transgendery. Obvykle byl bezchybně oblečený, jeho lehce řídnoucí blond vlasy důkladně nagelované a vousy pečlivě zastřižené. Velké diamantové náušnice se třpytily v obou uších a v jazyku měl zlatý cvoček, kterým cvakal o zuby, když se soustředil. Tečkou za jeho vzhledem lva salonů byly džíny, stylové boty a úhledně vyžehlená košile zapnutá až k límečku. Nicméně dnes byl jeho obvykle bezchybný vzhled spíš neupravený než elegantní.

S nadějí, že stočí téma hovoru od sebe, poplácala ho po zádech. „Těžký víkend, Paule?“

Otřel si čelo a předstíral rozhořčení.

„Neumíš si představit, co se mi stalo v sobotu večer, Charlie. Potkal jsem muže svých snů, společně s těmi *nejúžasnějšími* kroužky do bradavek. Hoď se do gala a pak tě zasvěťím.“

Charlie přikývla. Sundala si sako, zcela bez úspěchu zkusila uhladit zmačkané záhyby na košili a kalhotách a pak si do třetice prohrábla vlasy.

„Fajn, tohle je moje gala.“

Bet vzhlédla od počítače a zatřásla hlavou.

„Vážně, Charlie? Skoč si na dámy a uprav si vlasy, pak na sebe hoď moje sako a dej mi své věci. Vyžehlím ti je. Nenech šéfa, aby tě znovu takhle viděl, nebo ti to dá příště opravdu sežrat. Nebo hůř, zahrabe tě v kanclu.“

Okamžitě udělala, co se jí řeklo. V žádném případě nechtěla zůstat v kanceláři, když měla šanci dostat se na vzduch a hádat se s Bet taky nechtěla.

Bet byla taky kamarádka, skoro dvakrát starší než ona a mnohem víc jako její náhradní máma než jen kolegyně. Byla v kanceláři nejstarší, čerstvá padesátnice, buclatá, s hustými šedivějícími vlasy, kouřila jak továrna a byla počtvrté vdaná. Neexistovalo nic, co by Bet nevěděla o domácím násilí, ať už z pracovní nebo osobní zkušenosti. Policajti umí být zrovna tak nestálí jako kterýkoliv jiný chlap či ženská a ona si párkrát špatně vybrala.

Charlie se přihlásila ke svému počítači, zatímco se Bet činila.

Pár minut přelévala svou pozornost mezi Paulovy historky a třídění e-mailových dotazů ohledně vyšetřování, schovaná za monitorem a půjčeným sakem, než si navlékla své čerstvě vyžehlené oblečení.

Pondělní ranní rozruch pomalu odezníval. Zadala do počítače jméno, které jí Hunter nechal na stole, a sledovala, jak se monitor zaplňuje, najednou zatoužila s přiděleným úkolem pohnout. Pokud v tom Hunter viděl potenciál, musel tam být. A ona chtěla být tím, kdo dokáže, že měl pravdu.

Kapitola 3

Julie Hubbardová, čtyřicet dva let, provdaná jen jednou za Keitha, byla pohřešovaná se synem Richardem, čtrnáct let. Jejich druhý syn, Ryan, patnáct let, byl stále s Keithem. Julie i Richard byli oba zdraví, nikdy předtím nebyli pohřešovaní a nic nenasvědčovalo tomu, že by byli duševně labilní nebo měli sklony k sebepoškodzování či k sebevraždě.

Charlie prolétla záznamy o pohřešované osobě. Bylo tam hlášení o domácím násilí, rychle to prověřila. Julie nebyla nikdy soudně trestaná, ale Keith Hubbard byl usvědčen z napadení, držení zbraní, výtržnosti a přečinu proti veřejnému pořádku. Byl to rozhodně nestabilní a agresivní muž. Julie ho možná prostě opustila. Ve skutečnosti, jak vyplývalo z hlášení, situace doma mohla být příčinou zmizení těch dvou.

Předkládaly se i další teorie. Možná Julie vzala Richarda dřív ze školy a vyrazili na nějakou sblížovací dovolenou. Přece jen za dva dny začínaly velikonoční prázdniny. Bylo potřeba kontaktovat Richardovu školu a ověřit, zda Julie žádala o jeho uvolnění z výuky.

Charlie si najednou vzpomněla na vlastní dětství. Její vlastní matka Meg dala smysl individuálním „speciálním dnům“ stráveným s ní a jejími dvěma nevlastními sestrami Lucy a Beth tu středu před mnoha lety, kdy se příjemné žití jejich rodiny zhroutilo. Milovala ty dny, jen ona a matka, dělaly to, co vybrala. Svým způsobem jí ty náhodné dny jen s Meg pomáhaly překonat pocit osamělosti, ale nikdy ji zcela nezbavily nenávisti ke středám.

Čím víc Charlie přemýšlela o teorii o utužování vztahu matka/syn, tím menší jí přikládala význam. Bylo pro ni nepředstavitelné, že by Keith nebo Ryan, ten obzvláště, nevěděli, že odjeli. Vzpomněla si, jak Meg vždy udělala vše pro to, aby ona, Lucy a Beth vždy o speciálním dnu věděly. Její máma byla vždycky až úzkostlivě spravedlivá a jako spravedlivá musela být vnímána. Neměla svého mazánka. Oba manželé ji zklamali, ale své

tři dcery milovala všechny stejně, bez ohledu na selhání jejich otců. Ne, bylo vyloučené, aby její matka vzala jednu z nich někam na víkend nebo i na jediný den, aniž by to nejprve neprobrala s ostatními. To by bylo nemyslitelné.

Najednou ji přepadl obrovský smutek. Stále se s matkou i sestrami pravidelně vídala, ale poslední dobou se odcizily. Lucy a Beth, děti z Megina druhého manželství, byly ještě puberťačky, bydlely doma v Surrey a sdílely stejný vkus, ať šlo o hudbu, módu nebo kluky. Charlie se odstěhovala do pronajatého bytu v Clapham, blíže k práci a žila sama. Sestry i matka jí chyběly. Přestože cesta trvala méně než 45 minut, občas měla pocit, že jsou tisíce kilometrů daleko. Obzvlášť máma. Přála si, aby spolu mohly mluvit tak jako dřív, ale od nehody jejího bratra to bylo příliš těžké.

Ozval se rozhlas a ona se rychle vrátila k monitoru, sjela na Keithovo prohlášení. Zpočátku si myslel, že odjeli na víkend, aniž by mu něco řekli, proto nic nehlásil. Když se nevrátili a ani ho nekontaktovali, měl za to, že ho Julie opustila a vzala si dítě. V poslední době to mezi nimi nebylo moc dobré. Byla to blbost, alespoň co se Charlie týče. Pokud nevěděl, že jedou pryč, měl je nahlásit jako pohřešované už v pátek večer, nebo nejpozději v sobotu ráno, když se neobjevili. Žádná matka nevezme jedno dítě a neopustí druhé, pokud není něco špatně. Nebo tu bylo něco, co jim Keith neříkal. Všechno v hlášení za sebou nechávalo nezodpovězené otázky. Nic nedávalo smysl. Něco bylo špatně a začínalo to u Keitha Hubbarda.

*

Celkem tu byla tři hlášení o domácím násilí, ne tolik jako v ostatních případech, které doposud řešila, ale otázkou je kolik incidentů se stalo ještě před tím, než vygradovaly natolik, že bylo nutné volat policii.

Fakta byla děsivá. Bet jí dala statistiky, když nastoupila k nim do kanceláře, a ona ta čísla nosila v hlavě. Statisticky se domácí

násilí týká jedné ze čtyř žen a jednoho ze šesti mužů a vede v průměru ke dvěma zavražděným ženám každý týden a třiceti mužům každý rok. Obvinění z domácího násilí představují 16 % všech nahlášených násilných činů, ale také jsou to zločiny, které nejčastěji zůstanou nenahlášené a nejčastěji vedou k sebevraždám.

Většinou jí ty informace k ničemu nebyly, ale ta fakta nebyla irelevantní, byla šokující a možná nejvíc šokující fakt, který Charlie nemohla dostat z hlavy, byla skutečnost, že průměrně je potřeba třicet pět útoků před tím, než oběť zavolá policii. Třicet pět! Když poprvé četla tuhle statistiku, nemohla tomu uvěřit a význam její práce v jednotce jen vzrostl. Mohla skutečně pomoci něco změnit tuctům žen a mužů, kteří žili ve strachu z každodenního týrání. Jen kdyby ji nechali. Přemýšlela, kolik napadení musela Julie snést předtím, než zvedla telefon.

Podle hlášení rodina žila v tiché vilové čtvrti, v ulici, kde by nikdo nehádal, co se děje za zataženými závěsy, a nikdy by nikoho ani nenapadlo se zeptat.

Přečetla první hlášení. Policie byla přivolána k vyostřené hádce mezi Julií a Keithem. Došlo to tak daleko, že Julii postrkoval kolem, držel proti zdi a nakonec ji srazil na postel. K ničemu sexuálnímu nedošlo, ale Richard s Ryanem byli svědky té potyčky. Ve skutečnosti to byl Richard, kdo zavolal policii a popsal, co viděl. Bylo nepravděpodobné, že by Julie bývala ten incident nahlásila, kdyby to neudělal její syn. Charlie nalistovala závěr. Nic moc se s tím neudělalo. Nikdo nebyl zraněn a ti dva dospělí popřeli, že by došlo k něčemu víc než k slovní potyčce. Vše se uklidnilo a oni slíbili, že to tak zůstane. Ani jeden nechtěl, aby byly podniknuty další kroky, ale incident byl nahlášený a skutečnost, že ho viděli chlapi, přilákala pozornost odboru sociálně-právní ochrany dětí.

Druhý incident byl opět hlášený Richardem. Detaily byly velmi podobné až na to, že tentokrát míra násilí poněkud stoupla. Stále nebyla nutná hospitalizace, ale pořádné modřiny na Juliině tváři a paži dokládaly svědectví o tom, jak ji hrubě popadl a hodil

proti zdi. Několik předmětů, původně postavených na komodě, bylo sraženo a rozházeno po pokoji, pleťový krém se rozléval po koberci a do něj bylo zašlapané potpourri. Keith se ocitl vzadu v přeplněné páchnoucí policejní dodávce, ale púlden za mřížemi, který z toho vyplynul, nezchladil jeho touhy uchylovat se k násilí, a přestože jeho plachá žena odmítla vznést obvinění, ani mu nepomohl uvědomit si, že teď žila ve strachu.

To horší mělo teprve přijít, při třetí a poslední události skončila Julie v místní nemocnici na jednotce intenzivní péče, s rukou v sádře, kde jí nejprve museli zlomenou kost v zápěstí narovnat a vrátit na své místo. Nepřímou zmínila, že upadla, ale odmítla vypovídat, nepochybně ze strachu z následných hrubostí, které Keith nadšeně rozdával. Nicméně Richard řekl policii, co viděl, a tentokrát se Keithův pobyt na policejní stanici prodloužil o výlet do místní soudní síně, kde byl obviněn z těžkého ublížení na zdraví. Podle očekávání Julie odmítla vypovídat a Nejvyšší státní zastupitelství rozhodlo proti posazení nezletilého syna na lavici svědků, aby svědčil proti svému otci. Případ byl odročen a Keith odešel volný. Navštěvoval kurz zvládání vzteku a při následných předvoláních vždy přísahal, že je vše v pořádku.

Soudě dle posledního vývoje nejspíš nebylo vše až tak v pořádku, jak tvrdil.

Charlie zkontrolovala, kdo z úředníků s rodinou jednal. Byl to Colin. Jeho stůl byl na opačném konci místnosti než její. Vstala, aby si s ním promluvila. On v jejich týmu reprezentoval heterosexuálního bílého muže ve středním věku, vlastně byl podobně starý jako Bet, ale jinak byl každým coulem její protiklad. Byl rozvedený a teď single, své dvě děti téměř nevidal, jelikož je jeho pomstychtivá exmanželka odvezla před několika lety do Irska. Hubený, mlčenlivý a smutný, měl smysl pro suchý humor a z péče o práva všech otců a jejich dětí udělal svou záležitost. Neúnavně spolupracoval s odborem sociálně-právní ochrany dětí, dělal mnohem víc, než se očekávalo, aby zajistil každému dítěti možnost vidat oba rodiče. Charlie očekávala, že ho jednoho dne uvidí v televizi, oblečeného jako Supermana, jak se zhoupne

z Big Benu. Pokud bylo něco, co on neznal o rodinném právu, nemělo smysl to znát.

Zadumaně seděl před monitorem svého počítače, s vážným výrazem ve tváři.

„Coline, máš minutku?“

Vzhlédl a přikývl.

„Pamatuješ si jednání s rodinou Hubbardových? Celkem nedávno?“

Zamračil se a zaklonil se v židli, pak si promnul bradu.

„Ano, pamatuju. Bylo to před pár měsíci.“ Znovu se poškrábal na bradě. „Pokud si dobře vzpomínám, Julie Hubbardová, manželka, měla díky manželovi zlomené zápěstí. Řekla, že zakopla a zlomila si ho při pádu, ale pak odmítla dále spolupracovat. Jeden ze synů, Richard, řekl, že to udělal jeho otec.“

„Myslím, že vím, komu bych věřila.“

Pokřčil rameny. „Všichni si myslí totéž, ale co naděláš? Richard pokaždé volal policii. Chtěl svědčit, ale Julie ho nenechala a on matku poslechl. S nezletilým synem jako jediným možným svědkem je celkem nemožné něco prokázat. Proč se ptáš?“

Charlie přemýšlela o tom, co Colin právě řekl. Na mladého chlapce byl Richard nepochybně statečný, když se takto postavil proti otci. To dítě chránilo svou matku, jakkoliv jen mohlo. Možná, že ho Keith začal také zastrašovat, protože nelibě nesl způsob, jakým bránil svou matku. Možná to byl důvod, proč Julie odešla a vzala s sebou jen jeho. Ryan se určitě projevoval méně. Možná byl Ryan v bezpečí a ona měla čas a možnosti vzít pouze jednoho? Bylo tu příliš mnoho možná.

„Protože Julie a Richard Hubbardovi jsou těmi pohřešovanými.“

Colin se zamračil a potřásl hlavou.

„Vážně? Ačkoliv musím říct, že mě to nepřekvapuje. Vždycky jsem si myslel, že se tam děje něco divného. Ten hoch matku prosil, aby otce opustila, ale ona nic, bylo to, jako by měla jiný plán. Když jsem je naposledy viděl, Richard doslova žadonil,

aby Keitha opustila, ale ona mu zašeptala něco, co jsem neslyšel a on okamžitě zmlkl a tvářil se šťastněji. Nepřekvapilo by mě, kdyby jen čekala na vhodnou příležitost.“

„Ale proč by nevzala i druhého syna, Ryana?“

„Držel se stranou. Nechtěl do toho být zatažený. Myslím, že se trochu víc přikláněl na otcovu stranu.“

„Měl tedy s Keithem dobrý vztah?“

„Nejspíš ano, protože si nebyl tak blízký s matkou, jako byl Richard.“

„Tak co ti říká instinkt? Myslíš, že Keith Hubbard by mohl být zodpovědný za zmizení Julie a Richarda?“

Colin pevně stiskl rty a podíval se přímo na Charlie.

„To bych nechtěl říkat. Je to hnusnej hajzl a snadno by mohl něco udělat, ale víš, jaké jsou některé ženy. Nepřekvapilo by mě, kdyby to Julie Hubbardová takhle naplánovala.“

Kapitola 4

Charliin mozek běžel na plné obrátky, zatímco mířila podél Albert Embankment k Vauxhall Bridge.

Hunter seděl vedle ní a mnul si oči. Vždycky to dělal, když vyjeli z přítmi podzemních garáží, jako kdyby ho světlo bolelo. Opravdu potřeboval brýle, ale nechtěl si připustit, že stárne, a tvrdošijně je odmítal nosit.

„Jste v pořádku, šéfe?“

„V pohodě, díky. Rád vidím, že ses upravila.“ Vytáhl z kapsy velký bílý kapesník a ještě chvilku si oči jemně otíral. Charlie ho sledovala, trochu fascinovaně. Byl jediný člověk, kterého znala, který používal klasický kapesník, tedy kromě jejího dědečka. Dokonce měl v růžku vyšitý monogram ‚GH‘, jako kdyby ho chtěl odlišit od všech těch stovek neexistujících identických kapesníků, na které by snad mohl narazit. Nacpal kapesník zpět do kapsy a založil si ruce.

„Takže, hlášení jsi četla. Co ti říká instinkt?“ Tohle taky dělal vždycky, jako kdyby zkoušel, zda jsou naladěni na stejnou myšlenkovou vlnu.

„Že něco není v pořádku. Víím, že tam bylo domácí násilí a Julie měla spoustu důvodů odejít. A taky víím, že Richard jí je blízký a že Ryan dobře vycházel s Keithem. Takže bych pochopila, proč vzala jednoho syna a druhého ne, ale i tak to úplně nedává smysl.“

Její myšlenky občas vyzněly překrouceněji, než jak je měla srovnané v hlavě.

„Mluvila jsem s Colinem, který s rodinou jednal. Říkal, že by ho nepřekvapilo, kdyby Julie sama opustila Keitha a Richarda vzala s sebou. Keith podal výpovědi, které si odporovaly. Nejprve řekl, že myslel, že odjeli, a pak řekl, že si myslel, že ho opustila. Ať už jsou jeho city k Julii jakékoliv, nechápu, proč nenahlásil zmizení syna ihned. Tedy pokud něco neskrývá?“

Přestala mluvit, když míjeli světle zelenou budovu MI5, stoicky stojící na břehu Temže, a kličkovala pětiproudou jednosměrnou silnicí, obíhající Vauxhall. Nějaký nákladák se opřel do klaksonu, hlasitě a dlouze, zrovna když projížděli pod jedním z železničních mostů a Charlie lehce nadskočila. Vteřinu přemýšlela, zda snad troubí na ni, ale pak si uvědomila, že je jí to jedno. Její mysl se upínala k té poslední otázce.

Její tělo se věnovalo řízení, ale mysl byla zcela někde jinde. Uvědomovala si, že se Hunter křečovitě drží sedadla. Vřítili se na druhou stranu na South Lambeth Road, kde se dvouproudá vozovka sbíhala v jediný pruh. Doprava zpomalila na přijatelné tempo. Hunter uvolnil sevření a znovu si založil ruce.

„Omlouvám se, je to jako jet okruh na Brands Hatch.“

Urovnala si zrcátka a letmo zahlédla bílo-červenou Yamahu R1 chystající se je předjet. Motorka se protáhla kolem, řidič netrpělivě turoval motor v pomalu plynoucím provozu. Závistivě ho sledovala.

Hunter se na ni podíval.

„Ani na to nemysli. Do měsíce by ses zabila.“

„Jednoho dne, šéfe. Ale těší mě, že máte starost.“

„Nic takového jsem neřekl, nebo ano? Každopádně, kde jsme skončili... Myslíš, že Keith Hubbard něco tají?“

„No, myslím, že důvod, proč mám pocit, že něco nehraje, je ten, že Julie nejspíš nic neřekla ani Ryanovi. Nenechala ani dopis na vysvětlenou, neudělala nic, aby mu dala vědět, že se vrátí, že ho miluje. Žádná matka by tohle synovi neudělala, ne? Jakkoliv moc se potřebovala dostat pryč od Keitha, člověk by si myslel, že najde způsob, jak dát synovi vědět.“

„Pokud neslíbil udržet tajemství?“

„Možná. Nebo se příliš bojí Keitha, aby něco řekl? Takže... Přemýšlím o tom, že se muselo stát něco, co jí zabránilo s Ryanem mluvit a vzhledem k tomu, že Keith si dal extrémně na čas, než ohlásil zmizení, a vzhledem k jeho dvěma výpovědím, troufla bych si hádat, že by s tím mohl mít něco společného. Těším se, až ho potkáme.“

Koutkem oka se podívala na Huntera. Na rtech mu hrál lehký úsměv.

„Taky se na něj těším.“

V tu chvíli věděla, že prošla testem.

*

Keith Hubbard byl v právě v garáži svého půldomku, když se Charlie a Hunter objevili. Jako stavbaři-živnostníci se mu očividně dařilo dobře. Dům stál na mírném kopci, který sbíhal od rozmanitého centra Brixtonu k honosným vilám okolo Dulwich, kde kdysi sídlila Margaret Thatcherová. Charlie sledovala, jak pomalu zdvihl hlavu od ponku v garáži a zíral směrem k jejich autu. Lehké obrácení očí v sloup prozradilo, že okamžitě poznal, že jsou poldové a nebyl moc nadšený, že je vidí. Svižně vystoupila z vozu a vyrazila mu po příjezdové cestě naproti. Hunter udělal totéž, jen trochu pomaleji, do kopce lehce funěl.

První jarní narcisy a tulipány lemovaly jednu stranu příjezdové cesty, pečlivě uspořádané do červených a žlutých trsů, zářících na zeleno-hnědém pozadí tvořeném trávou a fólií. Pruh fialek, vysokých a bohatých, vyplňoval veškeré mezery v záhonu a tráva, přestože trochu příliš vysoká a prořídlá vlivem zimních dešťů, byla zdravě sytě zelená. Na první pohled typický předměstský dům střední vrstvy.

Keith nevzhlédl, ani když byla na úrovni vstupu do garáže, což Charlie popudilo. Viděl je parkovat, tak proč je teď ignoroval.

Vytáhla odznak a strčila mu ho pod nos.

„Pane Hubbarde, můžeme si promluvit o vaší pohřešované ženě a synovi, prosím.“

Bedlivě ho pozorovala, jak se rovnal ze své nahrbené pracovní pozice. Byl dobrých šest stop a dva palce vysoký, když se napřímil, tělo vypracované a robustní, nepochybně díky hodinám stráveným nošením těžkého nářadí a vybavení. Vlasy měl tmavé a hrubé, s bílými skvrnkami na konečcích, takže to vypadalo, jako kdyby mu hlavu pocákala lehká vrstva zářivě bílé barvy.

Měl plnovous, který pokračoval dolů po krku, až se střetl s chloupky na hrudníku, a knír, který nebyl ani zastřižený, ani huňatý. Jeho nos byl křivý a ne na středu, pravděpodobně následek srážky při ragby, a levé ucho zdeformované a zjizvené, téměř určitě ze stejných důvodů. Vypadal jako kombinace hipíka ve středním věku a gaunera.

„Už jsem policajtům řekl všechno, co vím.“

Jeho hlas byl chraplavý a s nádechem arogance, která Charlie okamžitě dopálila. Nelíbil se jí hned, jakmile otevřel pusu, možná ještě před tím, než vůbec něco řekl.

„No, byla bych ráda, kdybyste to s námi znovu prošel. Konec konců, myslím, že je to přeci jen o trochu důležitější než trocha kutilství, nemyslíte?“

Hlas držela pevný a pod kontrolou, přestože se tak ani trochu necítila. Jeho chování ji znepokojilo a šestý smysl si pohrával s její myslí. Měla z té návštěvy špatný pocit. Byla ráda, když se Hunter objevil vedle ní.

„Pojďme dovnitř a promluvme si,“ nařídil a nedal prostor k námitkám.

Keith nahlas vzdychl a s přehnaným úsilím odložil nářadí. Pomalu je obešel, vyšel pár schodů mezi malým záhonem a předními dveřmi a pustil je dál.

„Urychleme to. Není to kutilství. Je to moje práce. Dnes pracuju z domova a mám toho hodně.“

Charlie a Hunter ho následovali předními dveřmi do haly. Dům voněl čisticími prostředky a kávou, jako kdyby čekal návštěvu realitního makléře. Podlaha byla ze silného laminátu v imitaci dubu, dražší než bylo obvyklé a krémové stěny byly ozdobené černobílými fotografiemi Keitha a mladého chlapce. Byla tu prázdná místa s odlišnou malbou, která zůstala po odstraněných fotkách. Minuli obývací pokoj nalevo a letmo zahlédla dítě z fotek, jak hraje na televizi hry. Ohlédl se za nimi, ale rychle se vrátil k bitvě na obrazovce.

„To je Ryan?“ zeptala se a náhle si uvědomila, že na ni Keith zírá se špatně skrývaným hněvem.

„Jo, to je Ryan. Aspoň, že Julie nevezala jeho! To od ní bylo milé, že? Nechat mě tu alespoň s jedním dítětem. Hrozně fěr. Stejně si nemyslím, že by ho měla nějak zvlášť ráda.“ Jízlivě se zasmál.

„Proč to říkáte?“

„Protože on nebyl vždycky na její straně, jako byl Richard. Richard byl její mazánek.“

„Jsem si jistá, že to tak nebylo.“

„Před ostatními se snažila, aby to vypadalo, že se k oběma chová stejně, ale doma byl Richard za hvězdu. Ryan, chudák, neudělal nikdy nic správně. Trochu jako já. Myslím, že je vlastně docela rád, že ho nenutila jít s ní.“

Charlie se odmlčela. Nevěřila, že by Ryan opravdu chtěl ztratit matku a bratra, i kdyby, jak Keith naznačoval, Julie upřednostňovala Richarda. Něco na tom chlapovi jí opravdu spouštělo výstražné kontrolky.

„A vy!“ Hunter se vložil do rozhovoru. „Jste rád, že je pryč?“ Keith si hlasitě odfrkl.

„Nemohl bych být raději. Chovala se ke mně jako mrcha. Moc toho neřekla, ale jasně dala najevo, že si myslí, že je lepší než já. Každopádně, mi pomohla. Zvedla se a prostě odešla a všechno mi tu nechala, hloupá děvka. Nemusel jsem hnout prstem. A teď, když je pryč, už se nikdy nevrátí.“

„Ale je pryč jen pár dní,“ Charlie se podívala přímo na něj. „Jak si můžete být tak jistý, že se nevrátí?“

„Prostě vím, to je celé.“ Odvrátil se od ní.

„Proto jste sundal ze stěny všechny fotky jí a Richarda?“

„Jo, brzo tu po ní nezbude nic. Vyhazuju všechny její krámy. Drhnu podlahy. Dělam si cestičku pro nový začátek!“

„Co vás přimělo si myslet, že jen neodjela na víkend, jak jste si myslel původně?“

Znovu si hlasitě odfrkl a otočil se, pohled upřel přímo na ni.

„Je pryč. Prostě to vím. Vzala si pár věcí a vypadla. Beze slova. Proč by to dělala, aniž by mi něco řekla, kdyby neměla něco v plánu? Ne madam, je pryč z mého života!“

Charlie se ušklíbala nad slovem madam.

„Ale vy jste nehlásil zmizení okamžitě, protože jste říkal, že jste si myslel, že odjeli na víkend. Teď říkáte, že jste od začátku věděl, že zmizeli na dobro. Proč jste je tedy vůbec hlásil jako pohřešované?“

Keith se do ní pustil, obličej rudý vzteky.

„Záleží na tom, kdy jsem to hlásil, nebo co jsem si předtím myslel? Faktem je, že je ta mrcha pryč. Nahlásil jsem to jen kvůli škole a její rodině.“

„Faktem je, že zmizel také čtrnáctiletý chlapec. A přestože vás to nezajímá, nás ano.“ Držela si klidný hlas. „A jak se zdá, jeho otci na něm záleží tak málo, že jeho zmizení nehlásil téměř čtyři dny! Je tu něco, co víte a co nám neříkáte?“

Cítila, jak se jeho oči propalují do jejích, ale neuhnula. Bylo důležité, aby tenhle neurvalec věděl, že se ho nebojí, přestože v duchu si musela přiznat, že ji znepokojoval. I on držel hlas klidný a odměřený.

„Co se to snažíte naznačit? Že jsem se jich nějak zbavil?“

„Nesnažím se nic naznačit. Jen se ptám.“

„Julie odešla a vzala Richarda s sebou. To je celé.“ Uhnul před jejím pohledem a přešel kuchyň, otočil se k nim zády a oknem vyhlížel na zadní zahradu.

„Dobře, nebude vám vadit, když se tu porozhlédneme? Potřebujeme se ujistit, že tu opravdu nikde nejsou. Už se staly divnější věci.“

Viděla, jak mu bezděčně ztuhla ramena. Když se k nim otočil, jeho čelist byla pevně stisknutá.

„Dělejte, co musíte, ale udělejte to rychle a vypadněte.“

Charlie se na něj krátce usmála. Tuhle přestřelku vyhrála a teď se tu mohla důkladně rozhlédnout, ale on jim život neulehčoval. Obvykle lidé, oznamující zmizení svých milovaných, chtěli až příliš horlivě pomoci se vším, s čím mohli. Bylo zřejmé, že jeho žena nespádala do kategorie „milovaných“, ale Richard? Jak mohl být tak lhostejný a chladný ohledně synova zmizení? Otočila se a procházela chodbou, zrak upřený na místa chybějících obrazů.